Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεχόν σεις τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ ἐξυπηρετέστατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ· 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα παλαιότερα ἑκάστου ἔτους, ἑκάστου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Σωκρατίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 38*

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ξέρουν πὼς ὁ Ἀρχιστράτηγος πάει πάντα μπροστά, πρῶτος, καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴ στάση τοῦ Ἀλέκου.

Τὴν παίρνουν γιὰ δειλία, νομίζουν πὼς φοβήθηκε τὸ «μανιώδη ταῦρο» καὶ, ἐπειδὴ ὁ φόβος εἶναι κολλητικός, ἀρχίζουν κι' αὐτὰ νὰ φοβοῦνται...

Τρέμει ἡ σημαία στὰ χέρια τοῦ σημαιοφόρου... Τρέμει κι' ἡ σάλπιγγα στὰ χέρια τοῦ σαλπιγκτῆ...

— Ἔφοδος! φωνάζει ὁ Ἀλέκος ἀπὸ πίσω. Κτύπα ἔφοδο, Γεῶργο!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ βγάλῃ φωνὴ ἡ σάλπιγκα τοῦ Γεώργου! Ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν ἔχει πιὰ πνοὴ ὁ σαλπιγκτής. Καὶ δειλά,— τί ντροπή!— γυρίζει τὴ ράχη στὸν ἐχθρό.

Αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νὰ κυριευθῇ ὅλο τὸ στράτευμα ἀπὸ ἕνα πανικὸ ἀπερίγραπτο. Τὰ παιδιὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μερικὰ πετοῦν καὶ τὰ ὅπλα τους, γιὰ νὰ τρέχουν πιὸ γρήγορα. Τοῦ κάκου ὁ Ἀρχιστράτηγος προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴ τὴ φυγή, νὰ κρατήσῃ τοὺς φευγαλάδες. Ὁ φόβος τοὺς ἔχει πιὰ κυριευμένους καὶ δὲν ἀκοῦνε παρὰ τὸ φόβο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, δειλοὶ καὶ γενναῖοι, φεύγουν, τρέχουν, σὰ νἄχουν στὰ πόδια τους φτερά.

(*Συνέχεια*)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (*Συνέχεια*)

Στὶς 25 Αὐγούστου ἔγεινε ἡ πρώτη ἐπίσκεψη στὸ Φαλκενχόρστ, ποὺ ὁ περίβολός του ἔκλεινε ἀρκετὰ κατοικίδια ζῶα. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἐρχόταν ἀπὸ τὸν δρμο τῆς Σωτηρίας. Ἡ ζέστη δὲν ἦταν ἀκόμα ἀνυπόφορη. Νἀκολουθοῦν τὴ σκιερὴ δενδροστοιχία τῆς ἀκρογιαλιᾶς, αὐτὸ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ περίπατο, κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐχάριστους μάλιστα.

Ἔπειτα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ χρόνου, ὁ κ. Ζερμάτε κι' οἱ σύντροφοί του δοκίμαζαν τὸ ζωηρὸ ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ τοὺς γεννοῦσε πάντα ὁ γυρισμὸς τῆς ἄνοιξης,—τῆς καλῆς ἄνοιξης, ποὺ ξαναρχόταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγων μηνῶν ἀπουσία, σὰ φίλη, φορτωμένη δῶρα.

Δὲν εἶχαν νὰ κάμουν γεωργικὲς ἐργασίες στὸ Φαλκενχόρστ. Ὅλες τὶς ὧρες τῆς διαμονῆς τους 'ς αὐτὸ τὸ κτῆμα, τὶς ἀφιέρωναν στὴν περιποίηση τῶν ζώων, στὴν ἀνανέωση τῶν τροφῶν τους, στὴν ἐπιδιόρθωση τῶν σταύλων καὶ στὸ καθάρισμα τοῦ ρυακιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους, αὐτὰ εἶχαν ἀντισταθῆ στοὺς ἀνέμους καὶ μόνο ποὺ εἶχαν χάσει μερικοὺς κλώνους. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μαζέψουν αὐτὰ τὰ ξύλα καὶ νὰ τἀποθηκεύσουν στὸν περίβολο.

Οὔτε ἡ πανύψηλη ριζοφόρα, ποὺ βάσταζε τὴ θερινὴ κατοικία, εἶχε πάθει τίποτα. Μιὰ ἄλλη ὅμως παρακάτω, εἶχε κεραυνωθῆ. Κι' ὅταν τὴν εἶδε, ὁ Ἐρνέστος σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ προστατεύσουν τὸ Φάλκενχόρστ μ' ἕνα ἀλεξικέραυνο.

Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες χρειάσθηκε νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ γύρισαν στὸ Φελσενχάϊμ, ὅπου ἀναπαύθηκαν μόνο εἰκοσιτέσσερες ὧρες. Κατόπι, ὁ κ. Ζερμάτε κι' οἱ σύντροφοί του, μὲ τὸ ἁμάξι καὶ τὰ ὑποζύγια, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Βάλντεγκ.

Ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ ἕξὶ μεσημέρι κι' ἀμέσως ἄρχισαν τὴν ἐργασία. Ἐκεῖ ἡ-

ταν ἡ στάνη μὲ τὰ γιδοπρόβατα, ποὺ ὁ ἀριθμός τους μεγάλωνε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Ἐκεῖ ἦταν ἀκόμη ἕνα κοττέτσι, μ' ἑκατοντάδες πουλερικά. Μερικὲς ἐπισκευὲς ἔπρεπε νὰ γίνουν στὴν ἀποθήκη, ὅπου εἶχαν τὰ σανὰ τῆς τελευταίας ἐσοδείας. Ἡ κατοικία ὅμως,—ἕνα σπιτάκι ἀπὸ καλάμια, ἄμμο καὶ γλίνα, — δὲν εἶχε πάθει τὸ παραμικρό. Ὁ κ. Ζερμάττ παρατήρησε μ' εὐχαρίστηση ὅτι κι' ἡ γειτονικὴ βαμβακοφυτεία ἔμεινε ἀπείρακτη, καθὼς κι' ὁ βάλτος, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀγρὸ ριζιοῦ.

Ἡ μικρὴ λίμνη τῶν Κύκνων ἦταν τότε γεμάτη ἀπὸ ὑδρόβια πουλιά,— πάπιες, νεροκοττες, μπεκατάνια, κύκνους,— κι' ὁ Τζάκ, ἐκεῖνη τὴν ἑβδομάδα, μπόρεσε νὰ ἱκανοποιήση μὲ τὸ παραπάνω τὰ κυνηγετικά του γοῦστα(*), γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πουλιὰ αὐτά, σκότωνε καὶ διάφορα τετράποδα, ποὺ τὸ ἁμάξι τὰ κουβαλοῦσε ἀμέσως στὸ Φελσενγκάϊμ.

Ὅσο γιὰ τὰ φθαροποιὰ κοπάδια τῶν πιθήκων, ποὺ ρήμαζαν ἄλλη φορὰ τὸ Βάλτενεγκ καὶ πετροβολοῦσαν τοὺς ἀποίκους μὲ κουκουνάρες ἀπὸ τὰ κεῦκα, τώρα μποροῦσαν νὰ εἶναι ἥσυχοι. Οὔτε ἕνας δὲν φαινόταν πουθενά. Ὕστερ' ἀπὸ τὴ συστηματικὴ καταδίωξη ποὺ τοὺς ἔκαμαν τότε, ὅσοι ἔμειναν ζωντανοὶ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ δὲν ξαναπάτησαν.

Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ κτήματος, ἄρχισαν νὰ σπέρνουν τοὺς ἀγρούς. Ἡ γόνιμη ἐκείνη γῆ δὲν εἶχε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ σκάψιμο οὔτε ἀπὸ λίπασμα. Ἕνα γαϊδουράκι ἔφθανε νὰ σέρνη ἕνα βωλοκόπο γιὰ νὰ φρεσκάρεται τὸ χῶμα. Ἀλλ' ἂν καὶ τόσο εὔκολη, ἡ σπορὰ ἀπαίτησε κάμποσο καιρὸ τὴ συνδρομὴ ὁλονῶν, ἀκόμη καὶ τῆς Ἄννας, καὶ μόλις στὶς 6 Σεπτεμβρίου μπόρεσαν νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενγκάϊμ.

Στὴν ἀπουσία τους, ἡ κυρία Ζερμάττ κι' ἡ κυρία Οὐόλστων εἶχαν κάμει θαύματα νοικοκυρωσύνης. Ἡ αὐλή, οἱ στάβλοι, ὁ λαχανόκηπος, οἱ κάμαρες, οἱ σάλες, ὅλα ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα καὶ τάξη. Εἶχαν χρησιμοποιήσει καλὰ τὸν καιρό τους οἱ δυὸ καλὲς νοικοκυρές· δὲν ἔκρυβαν ὅμως τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχαν νὰ τελειώσουν πιὰ αὐτὲς οἱ ἐπισκέψεις στὰ κτήματα, ποὺ τὶς ἔκαναν νὰ μένουν μονάχες στὸ σπίτι.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νὰ γίνη ἀκόμη μιὰ ἐπίσκεψη, τελευταία, ποὺ θὰ περιλάμβανε συγχρόνως καὶ τὸ Τσουκερτὸπ καὶ τὸ Πρόσεκτ-Χίλλ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ νεβοῦν ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδος, θὰ ἤθελαν τουλάχιστο ὀκτὼ ἡμέρες· ὥστε δὲν θὰ γύριζαν παρὰ κατὰ τὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου.

— Ὅσο γιὰ τὰ γαϊδουράκια, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, αὐτὸ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε, ὅταν θὰ κάμουμε τὸ μεγάλο ταξεῖδι στὸ ἐσωτερικό. Γιατὶ γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, δὲν ἔχουμε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ κι' ἐκεῖ κοντὰ εἶναι τὸ κτῆμα.

Ἡ Ἄννα δὲν θὰ συνόδευε τώρα τὸν πατέρα της, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ λείψουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ἄλλως τε τὴ χρειαζόνταν στὸ Φελσενγκάϊμ, ὅπου εἶχαν νὰ κάμουν μιὰ μεγάλη πλύση καὶ κατόπι νὰ ἐπιδιορθώσουν ὅλα τὰ φορέματα καὶ τὰσπρόρρουχα. Ἡ Ἄννα, ἂν καὶ μὲ λύπη της, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψη στὴν ἀπαίτηση τῆς μητέρας της. Ὁ Ἐρνέστος ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψη κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μήπως ἦταν ἐπίσης ἀνάγκη νὰ μείνη κι' αὐτὸς στὸ Φελσενγκάϊμ...

Τὸ κατάλαβε ὁ Τζὰκ καί, μὲ τὴ συνειθισμένη του καλωσύνη, ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήση.

— Πατέρα, εἶπε ἕνα βράδυ στὸν κ. Ζερμάττ, δὲν διατρέχουν βέβαια κανένα κίνδυνο στὸ Φελσενγκάϊμ ἡ κυρία Οὐόλστων, ἡ Ἄννα κι' ἡ μητέρα... Ὅπωσδήποτε ὅμως, ὅταν πρόκειται νὰ μείνουν μόνες ὁλάκαιρη ἑβδομάδα . . . ἴσως καὶ περισσότερο...

— Ἔχεις δίκηο, Τζάκ! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ· στιγμὴ δὲν θὰ ἤμουν ἥσυχος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μας, μολονότι κίνδυνο δὲν βλέπω κανένα... Ὡς τώρα, δὲν χωριστήκαμε ποτὲ παρὰ δυό, τρεῖς ἡμέρες· . . Ποτὲ ὁλάκαιρη ἑβδομάδα... Κι' ὅμως θὰ ἦταν μεγάλη φασαρία νὰ φύγουμε ὅλοι μαζί...

— Θέλετε νὰ μείνω στὸ Φελσενγκάϊμ ἐγώ; ἐπρότεινε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Πρέπει νὰ μᾶς συνοδεύσετε στὸ Τσουκερτὸπ καὶ στὸ Πρόσεκτ-Χίλλ γιὰ τὶς ἐργασίες ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν ἐκεῖ... Ἂν ἤθελε ὅμως νὰ μείνη κοντὰ στὴ μητέρα του κανένας ἀπὸ τοὺς γιούς μου, δὲν θὰ εἶχα πιὰ ἀνησυχία . . . Ὁ Τζάκ, παραδείγματος χάρη...

Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Τζάκ, γιὰ νὰ κῆ, κοιτάζοντας πονηρὰ τὸν Ἐρνέστο:

— Τί; ἐμένα βάζετε νὰ φυλάξω τὸ σπίτι; Θέλετε νὰ φαιρέσετε ἀπὸ ἕνα κυνηγὸ τὴν εὐκαιρία ἑνὸς λαμπροῦ κυνηγιοῦ; ... Μὰ γιατὶ νὰ μείνω ἐγὼ κι' ὄχι ὁ Ἐρνέστος;

— Ἤ ὁ Ἐρνέστος ἢ ὁ Τζάκ, τὸ ἴδιο θὰ ἦταν, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀλήθεια, κυρία Οὐόλστων;

— Βεβαιότατα, κύριε Ζερμάττ!

— Ἂς μείνη λοιπὸν ὁ Ἐρνέστος, ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Ἐκτὸς ἂν δὲν θέλη . . .

— Μπά! γιατὶ νὰ μὴ θέλω; . . . ψιθύρισε ὁ Ἐρνέστος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κυνηγός.

Τὸ ζήτημα τελείωσε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ κ. Οὐόλστων μπῆκαν στὸ ἁμάξι, ὅπου εἶχαν φορτώσει ἀπὸ πρὶν διάφορα ἐργαλεῖα, τρόφιμα ἄφθονα καὶ σακκιὰ μὲ σκόρους,—ἐνῷ ὁ Τζὰκ καβαλλίκευε τὸν Λαΐχτφους, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς σκύλους του Μπράουν καὶ Φάλμπ.

Τράβηξαν βορειοδυτικά, ὥστε νὰφήσουν δεξιά τους τὴ λίμνη τῶν Κύκνων. Ἀπέραντα λιβάδια, φυσικοὶ βοσκότοποι ἁπλωνόνταν ὡς τὸ κανάλι τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, ποὺ τὸ πέρασαν οἱ ταξειδιῶτες σὲ ἀπόσταση μιᾶς λεύγας ἀπὸ τὸ Φαλκενχόρστ, ὅπου ἦταν τὸ γεφυράκι.

Πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος δὲν ὑπῆρχε ἁμαξωτὸς δρόμος σὰν ἐκεῖνον ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ κτῆμα τοῦ Βάλντεγκ. Ὁπωσδήποτε τὰ πολυάριθμα καὶ βαρειὰ φορτώματα ποὺ κουβαλήθηκαν κατὰ καιροὺς, εἶχαν ἰσιώσει τὸ ἔδαφος καὶ καταστρέψει τὰ χόρτα. Ἔτσι τὸ ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν οἱ δυὸ ρωμαλέοι βόνασοι, μποροῦσε νὰ τρέχη ἀρκετὰ γρήγορα καὶ χωρὶς κόπο. Σὲ τέσσερες ὧρες ἔφθασαν στὸ Τσούκερτοπ, ποὺ ἀπεῖχε τρεῖς λεῦγες.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωΰχτερσλέμπεν]

25.

Στὸ βάθος κάθε ἀνθρώπου κοιμᾶται ἐπικίνδυνο σπέρμα παραφροσύνης. Ἀγωνισθῆτε μ' ὅλη σας τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήση ποτέ.

26.

Ὁ σκυθρωπὸς καὶ μικρόψυχος *σκεπτικισμὸς* τῶν «ἀνθρώπων τοῦ κόσμου» εἶναι ἀδυναμία. Ἐγκερτεροῦμε *καὶ* μεῖς ὅταν βλέπουμε μὲ πόση καρτερία ἀγωνίζεται ὁ γενναῖος νὰ νικήση τὶς δυσκέρειες τῆς ζωῆς καὶ μὲ πόση πίστη ἐλπίζει νὰ τὶς νικήση.

27.

Δὲν πρέπει νὰ καλλιεργήσουμε μέσα μας τὴν ἀπάθεια. Ἀπεναντίας, ὃς προσπαθήσουμε ν' ἀνάψουμε καὶ νὰ συντηρήσουμε τὰ πιὸ ἁγνὰ καὶ τὰ πιὸ εὐγενικὰ πάθη.

28.

Νὰ κυνηγᾶς τὸ Ὡραῖο. Τὸ Ὡραῖο εἶναι ἡ τροφὴ τοῦ Ἀγαθοῦ στὸν ἄνθρωπο καὶ τῆς ὑγείας του.

29.

Ἡ ἐκπλήρωση τοῦ καθήκοντος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς καθαρᾶς συνειδήσης. Ἀλλὰ ἡ καθαρὰ συνείδηση εἶναι ἡ πηγὴ τῆς γαλήνης καὶ μόνο στὴ γαλήνη βλασταίνει τὸ ἄβρὸ φυτὸ τῆς εὐτυχίας ἑαυτὸ τὸν κόσμο.

30.

Σπουδαῖο δὲν εἶναι τὸ νὰ εἶμαστε πάντα φρόνιμοι (καὶ ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κατορθώση τόσο εὔκολα;) ὅσο τὸ νὰ διατηροῦμε ὡρισμένη ψυχικὴ διάθεση καὶ νάχουμε μέσα μας κ ά τ ι ποὺ νὰ μᾶς τραβᾷ πρὸς τὰ ἐπάνω, κάθε φορὰ ποὺ κινδυνεύουμε νὰ πέσουμε.

31.

Ἡ γνῶσις παρέχει ψυχικὴ διάθεση καὶ ἡ γνῶσις ἀφαιρεῖ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ὁ Νικήτας εἶναι ξαπλωμένος στὸ λευκό του κρεββατάκι, κοντὰ στὸ μεγάλο κρεββάτι τῆς μαμᾶς του.

Κοντεύει ἐννέα ἡ ὥρα, ἀλλὰ τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Νικήτα εἶναι ἀκόμα ὀρθάνοιχτα καὶ δὲν περνοῦν δύο δευτερόλεπτα χωρὶς νὰ κουνηθῆ.

Μιὰ ὥρα σχεδὸν εἶναι ποὺ ἡ μαμᾶ ἐξαντλεῖ ἄδικα ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀποκοιμήση τὸ ἀγοράκι της: τραγούδια, παραμύθια, ἀστεῖα. Μὰ δὲν κάνει τίποτα: ὁ Νικήτας δὲν ἐννοεῖ νὰ κοιμηθῆ. Κουντέται ἀπὸ 'δῶ κι' ἀπὸ 'κεῖ καὶ μὲ γέλια ζητᾶ χάδια καὶ φιλιὰ ἀπὸ τὴ μαμᾶ του, ποὺ τον ἀγριοκοιτάζει καὶ τὸν φοβερίζει πὼς θὰ φύγη· τελοσπάντων ἔχει περισσότερη ὄρεξι νὰ παίξη παρὰ νὰ κάνη νάνι, σὰν τὸ καλὸ παιδί.

Ἡ μαμᾶ εἶναι κατακουρασμένη· θὰ ἤθελε νὰ πήγαινε στὸ σαλόνι νὰ κουβεντιάση μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ ὅμως εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μένη κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ μικροῦ της, ποὺ λέει ἕνα σωρὸ κουταμάρες. Καὶ ἡ μαμὰ ἀρχίζει νὰ λυκᾶται ποὺ ἔδωσε τόση μεγάλη ἄδεια στὴ ντανταῖ τοῦ Νικήτα, γιατὶ ἂν ἡ ντανταῖ ἦταν ἐκεῖ, ὁ Νικήτας θὰ βρισκότον ἀπάνω, στὸ δικό του τὸ δωμάτιο, καὶ ἡ μαμὰ θὰ μποροῦσε νὰ μείνη ἥσυχα στὸ σαλόνι μὲ τὸ μπαμπᾶ.

— Πότε θὰ κοιμηθῆ λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδί; μουρμουρίζει ἡ μαμὰ ξαναρίχνοντας στὸ κρεββάτι, μὲ ὅρος θυμωμένο, τὸ Νικήτα, ποὺ σηκώθηκε νὰ κάνη τοὔμπες.

Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη κουνουπιέρα τοῦ κρεββατιοῦ τῆς μαμᾶς, εἶναι τὰ τρία μικρὰ ντουλαπάκια, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τανοίξη καὶ νὰ τὰ κλείση ὅποτε θέλη καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Νικήτας διασκεδάζει πολύ, ὅταν παίζη τὸ πρωΐ ἀπάνω στὸ κρεββάτι τῆς μαμᾶς του. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μικρὸς κοιμᾶται στὸ δωμάτιο τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς, στὰ τρία μικρὰ ντουλαπάκια κατοικοῦν τρεῖς μικρὲς νεράϊδες, ποὺ ἤρθαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ βοηθοῦν τὴν καϊμένη τὴ μαμᾶ τὶς ἡμέρες ποὺ δὲν καταφέρνει ν' ἀποκοιμίζη τὸ γιό της.

Μόλις ἡ μαμᾶ ἔλεγε πῶς θὰ ἤθελε νὰ κοιμηθῆ ὁ μικρός, γλύστραγε στὶς θηλιές της ἡ δεξιὰ πορτούλα καὶ φαινόταν ἡ νεράϊδα Ναυουρίστρα.

Εἶναι πολὺ ὡραία ἡ Νεράϊδα Ναυουρίστρα κι' ἂν τὴν ἔδλεπε ὁ Νικήτας θὰ ἔδγαζε σίγουρα φωνὲς χαρᾶς· μὰ δὲν τὴν βλέπει, γιατὶ ἡ νεράϊδα εἶναι ἀόρατη στὰ μάτια τῶν θνητῶν κι' οὔτε ἡ μαμὰ εἶδε ποτὲ τὸ ὄμορφο ρόδινό της πρόσωπο τὸ στεφανωμένο μὲ καστανὰ μαλλιὰ ποὺ βγαίνουν κάτω ἀπὸ μιὰ μικρὴ γκρίζα κουκούλα, τὸ μικρό της σωματάκι, τὸ δικλωμένο μέσα σξνα γκρὶ φόρεμα καὶ τὸ κομψό της σακκουλάκι ἀπὸ δέρμα λύκου, ποὺ τὸ κρατάει μὲ τὰ ρόδινα χεράκια της.

Ἥσυχα, πολὺ ἥσυχα, καταβαίνει ἡ Ναυουρίστρα ὡς τὸ κρεββάτι τοῦ Νικήτα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια, ἀφοῦ τὸν φοβέρισε ἡ μαμᾶ πὼς θὰ φύγη, ἂν ἐξακολουθήση νὰ λέη βλακεῖες. Ἡ νεράϊδα εἶναι τόσο μικρὴ κι' ἀνάλαφρη, ὥστε μπορεῖ νὰ καθήση χωρὶς φόβο στὸ πηγούνι τοῦ Νικήτα· δὲ θὰ τὴν καταλάβη καθόλου.

Ἀφοῦ καθήση, χώνει τὸ χέρι της στὸ σάκκο, βγάζει μιὰ χοῦφτα χρυσὴ ἄμμο καὶ τὴ ρίχνει στὰ μάτια τοῦ Νικήτα· ἔπειτα δεύτερη καὶ τρίτη.

Ὁ μικρὸς μισανοίγει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια, καιτάζει τὴ μαμᾶ του, μουρμουρίζει κάτι.... καὶ τὸ ξανθό του κεφαλάκι πέφτει ἀποκοιμισμένο ἀπάνω στὸ μαξιλάρι, γιὰ μεγάλη ἀνακούφιση τῆς μαμᾶς καὶ μεγάλη δόξα τῆς Ναυουρίστρας, καταϋκερήφανης γιὰ τὸ ἔργο της.

Ἡ μαμὰ μένει ἀκόμα μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πῶς τὸ ἀγοράκι της κοιμᾶται.

Δὲ βλέπει ποῦ ἀνοίγει ἡ ἀριστερὴ πορτούλα καὶ φαίνεται στὸ κατῶφλι ἕνα γελαστὸ προσωπάκι. Ἡ Ναυουρίστρα γνέφει καὶ νὰ ποῦ ἡ ἀδελφή της ἡ Ροχαλίστρατην φτάνει μὲ μερικὰ πηδήματα.

Ὦ! πόσο ὄμορφη εἶναι ἡ Ροχαλίστρα, μὲ τὸ πονηρό της προσωπάκι, τὶς πυρρὲς της μπούκλες καὶ τὸ κατακόκκινο φουστανάκι της, πιὸ κόκκινο ἀπὸ παπαροῦνα.

Ἡ Ροχαλίστρα εἶναι πονηρή: ἐπωφελούμενη ἀπὸ τὸ μικρό της σωματάκι, γλυστράει μεσ' στὰ ρόδινα ρουθούνια τοῦ Νικήτα κι' ἀρχίζει νὰ ροχαλίζη σὰ γάτα, ὅπως λέει καὶ τὄνομα.

«Ρόν! ρόν! ρόν!» κάνει γελῶντας δυνατά, ἐνῶ ἡ μαμὰ λέει: «Νὰ ποῦ τὸ ἀγοράκι μου ροχαλίζει! Θὰ μπορῶ νὰ φύγω».

Μόλις τὰ «ρόν! ρόν! ρόν!» τῆς μικρῆς κόκκινης νεράϊδας ἀκουστοῦν, ἀνοίγει ἡ μεσαία πορτούλα καὶ βγαίνει ἡ νεραΐδα Ὀνειροκλάστρα....

Ὁ Νικήτας θὰ μαγεύουνταν, ἂν μποροῦσε νὰ ἴδῃ τὴ νεράϊδα Ὀνειροκλάστρα, γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἑκατὸ φορὲς πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὶς ἀδελφές της. Ἔχει ἕνα γλυκὸ γελαστὸ προσωπάκι καὶ μεγάλα γαλανὰ μάτια, σὰν ζαρείρια· φορεῖ ἕνα μεταξένιο κόκκινο φόρεμα ποὺ κάνει φρού! φρού! σὲ κάθε της κίνηση καὶ τὸ φόρεμα αὐτὸ ἔχει ἀπὸ πίσω δυὸ ὀνειρευτὲς κόκκινες φτεροῦγες, ἀνάλαφρες σὰν φτερὰ πεταλούδας· τέλος, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ἀκτινόβολη ὀμορφιά της, ἡ μικρὴ νεράϊδα ἔχει μακριὲς ξανθὲς μπούκλες, τόσο ὡραῖες, ὅσο τῆς Πεντάμορφης μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά· οἱ μπούκλες αὐτὲς κέφτουν λαμπερὲς καὶ χρυσωμένες ὡς κάτω στὸ φόρεμά της καὶ ἀπάνω στὸ σπινθηροβόλο μέτωπο λάμπει ἕνα διαμαντένιο ἀστέρι.

Ἡ Ὀνειροκλάστρα πετάει ὡς τὸ Νικήτα τὸν γαργαλάει γλυκὰ γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ γελάση, ἔπειτα περνάει τὰ δάκτυλά της στὰ κλειστά του βλέφαρα κι' ὁ Νικήτας βλέπει διάφορα ὡραῖα ὄνειρα κι' ἀκούει γλυκὰ τραγούδια, ποὺ τοῦ σιγοτραγουδάει σταυτὶ ἡ Ναυουρίστρα μὲ τὴ γλυκειά της φωνή.

Ἡ μαμὰ ἀγκαλιάζει τὸ ἀγοράκι της, ποὺ γελάει στὸν ὕπνου του, κι' ἔπειτα φεύγει πατῶντας στὰ δάχτυλα.

Κι' ἔτσι κάθε βράδυ, ὡς τὴν ἐπιστροφὴ τῆς ντανταῖας, οἱ νεράϊδες θἄρχονται νὰκοκοιμίζουν τὸ Νικήτα. Ἔπειτα θὰ γυρίσουν στὸ Βασίλειό τους.

(Μετάφασις) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

Μονόλογος

Ἡ Κική, 8 χρονῶν εἰσέρχεται πολὺ ταραγμένη:— Ἡ μαμὰ μὲ ξυλοκόπησε...μὰ δὲν ἔκλαψα! Ὅταν εἶναι κανεὶς ὀκτὼ χρονῶν δὲν κλαίει πιά...κι' ἔπειτα τὸ ἴδιο μοῦ κάνει ποὺ μὲ μάλωσαν! (*Κάθεται χωρὶς κέφι.*) Δὲ θὰ πάω στὸν περίπατο μὲ τὴν Πόπη, τὴ μικρή μου ἀδελφή. (*Μὲ πεῖσμα.*) Μὰ τὸ ἴδιο μοῦ κάνει! Ἡ μαμὰ δὲ θὰ μοῦ διαβάσῃ τὴν ἱστορία τῆς «Καλῆς Μαργαρίτας», στὸ μεγάλο γαλάζιο βιβλίο. (*Ὁμοίως*). Μὰ τὸ ἴδιο μοῦ κάνει! (*Μετὰ μικρὴ σκέψη.*) Κι' ἔπειτα, εἶμαι Ἑλληνίδα ἐγώ! Ἤθελα νὰ ξέρω γιατὶ θέλουν καὶ καλὰ νὰ μιλῶ γαλλικὰ μὲ τὴν Μαντεμουαζέλ; . . . Ἂς μιλῆ κι' ἐκείνη ἑλληνικά. . . Φθάνει πιὰ ἐγώ· νά! (*Σηκώνεται.*) Ἡ μαμὰ εἶπε πὼς θὰ ὑποχωρήσω... Γιατί;... Πρέπει πάντα νὰ ὑποχωρῶ μὲ τὴν πρόφαση πὼς εἶμαι ἕνα μικρὸ κορίτσι! Λοιπὸν κι' ἐγὼ ὅταν μεγαλώσω... (*Ἀνορθώνει τὸ σῶμα της.*) κι' ἔχω παιδιά, θά... (*Πάει σὲ μιὰ γωνιὰ ποὺ εἶναι ἡ κούκλα της, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κουνεῖ μὲ θυμό.*) Ἀ! δεσποινίς Λιλή, δὲν ἤθελες νὰ μελετήσῃς μὲ τὴ δασκάλα σου, δὲν τῆς ἀπαντοῦσες ὅταν σοῦ μιλοῦσε;... Εἶσαι ἀνυπόφερτη, θὰ μείνῃς ἀμαθὴς σ' ὅλη σου τὴ ζωή! Δὲ θέλεις νὰκούσῃς!.. (*Σιγώτερα.*) Καὶ ὅμως οἱ γονεῖς ἔχουν πάντα δίκηο. (*Παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ ὕφος μεγάλης.*) Μιὰ μαμὰ ξέρει τί πρέπει νὰ κάνει ἡ κόρη της. Αὐτὸ τὸ πεῖσμα θὰ σοῦβγῃ σὲ κακό, ἀγάπη μου, κι' ἔπρεπε νὰ καταλαβαίνῃς πὼς μὲ κάνεις καὶ λυποῦμαι...ἔλα... (*Διακόπτεται, ἀπορῶντας καὶ μόνη της πῶς μίλησε ἔτσι, καὶ ἀνοιγμένα τὴν κούκλα της στὴ γωνιά.*) Παράξενο! μιλῶ σὰν μαμά... καὶ... μοῦ φαίνεται πὼς λυποῦμαι ἀληθινά. (*Βλέπει τὴν κούκλα της πλαγιάς.*) Μήπως λυπᾶται κ' ἡ μαμὰ ἔτσι;... (*Σκέπτεται.*) Ἡ μαμὰ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ συχωρέση, ἂν τῆς ἔλεγα γαλλικά: Θὰ εἶμαι φρόνιμη: «je veux être sage». (*Γυρνᾷ πρὸς τὴν κούκλα της.*) Ἀκοῦς, Λιλή; Πέστο καὶ σύ! (*Ἀκούει θόρυβο πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.*) Ἡ μαμὰ εἶναι!... Μήπως...; (*Ἀναποφάσιστη ἡ Κική, περνᾷ τὰ χέρια της στὸ μέτωπο καὶ στὰ μαλλιά της· κατόπι τρέχει πρὸς τὴν πόρτα φωνάζοντας:*) Μαμά! ἡ Λιλὴ κατάλαβε!... Je veux être sage!»

(Παράφρασις) † Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΒΑΡΕΘΗΚΑ νὰ τ' ἀκούω: Ἡ Ἀθήνα μας δὲν εἶναι πιὰ ἡ Ἀθήνα μας. Ἡ πρωτεύουσά μας ἔγεινε ἀγνώριστη. Χθὲς ἀκόμα, στὸ θέατρο, ἕνας φίλος μου, γηγενὴς Ἀθηναῖος, κοιτάζοντας ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τὴν κοσμοπλημμυρισμένη πλατεῖα, γύρισε σὲ μένα μελαγχολικώτατα καὶ μοῦ εἶπε:

— Τὸ πιστεύεις, φίλε μου, ὅτι δὲν γνωρίζω ἐδῶ μέσα οὔτε ἕναν ἄνθρωπο;.. Ἄλλη φορά, στὸ θέατρο, κουραζόμουν νὰ χαιρετῶ γνωστούς. Τώρα ὅλο κι' ἀγνωστοι. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι σὲ ξένον τόπο. Τί κακό!...

— Μ' ἀλήθεια, τοῦ εἶπα, εἶναι τόσο μεγάλο κακό;

Κι' ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ μοῦ *διεκτραγωδήσῃ* τὴν κατάσταση:

— Κακό, λέει; Ἀπελπισία, φίλε μου, ἀπελπισία! Μὰ γιὰ φανέρασου νόησαι στὴν πατρίδα σου, καὶ νὰ νομίζῃς πὼς μετάφερθηκες ἄξαφνα στὴν Καπερνασούμ!... Ἐδῶ εἶναι ποὺ ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία: ἦλθαν τάγρια νὰ διώξουν τὰ ἥμερα! Ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἔδιωξαν αὐτοὶ οἱ ἐπήλυδες. Ἀπὸ τὰ θέατρα, ἀπὸ τὰ καφενεῖα, ἀπὸ τὰ τράμ, ἀπὸ τὶς μπανιέρες τοῦ Φαλήρου, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ σπίτια μας. Ὅπου νὰ πᾶμε, θὰ βροῦμε τὴ θέση μας πιασμένοι ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο, ἀπὸ ἕνα ξένο, ἤ —τὸ ἴδιο εἶναι, —κι' ἀπὸ ἕνα Ἀθηναῖο ποὺ ὡς τώρα δὲν ἐτύγχανε σὲ τέτοια κέντρα ἢ δὲν καθόταν σὲ τέτοιες θέσεις... Βέβαια, οἱ ξένοι ποὺ ἦλθαν ἀπέξω κι' οἱ ντόπιοι ποὺ ἀνέβηκαν ἀπὸ κάτω... Ψέμματα σοῦ εἶπα πὼς ὅλοι ἀπέξω μοῦ εἶναι ἄγνωστοι. Κάπου-κάπου διαρίνω καὶ κανένα μοῦτρο ποὺ τὸ θυμᾶμαι ἀπὸ ἄλλοτε κάπως διαφορετικό... Νά, βλέπεις τὸ διπλανό μου;... Πρὸ πέντε ἐτῶν ἀκόμα, ἦταν μανάβης στὴ γειτονειά μου. Τότε εἶχε ἀφέλειες κι' ἐσύγχαζε στὸν Καραγκιόζη ἢ στὸ θέατρο τοῦ Θησείου, κι' ἐκεῖ πάλι στοὺς τελευταίους πάγκους. Σήμερα ἔχει τὰ μαλλιά του *καρρέ*, χρυσὸ ρολόϊ, διαμαντένιο δαχτυλίδι, καὶ πληρώνει εἴκοσι δραχμὲς γιὰ μιὰ καρέκλα στὴν ὀρχήστρα. Ἑκατομμυριοῦχος, φίλε μου, ὁ χθεσινὸς μανάβης! Κι' ὁ *ἄλλος*... κι' ὁ ἄλλος... κι' ὁ ἄλλος... Ἀθήνα εἶναι τούτη δῶ. ὅπως ἔγεινε. ἢ τίποτ' ἄλλο;

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ τόσο θλίβει τοὺς γηγενεῖς, — τὸ φυσοῦν δηλαδὴ καὶ δὲν κρυώνει, — παρατηρήθηκε, εὐθὺς μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὴν πρωτεύουσά μας οἱ παντὸς εἴδους ξένοι κι' ἀπὸ τότε ἀκόμα ἄρχισαν νὰ πλουτίζουν οἱ ἐμπορευόμενοι, ποὺ πάντα εἶναι οἱ περισσότερο κερδισμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ὕστερα ἦλθε ὁ μεγάλος Εὐρωπαϊκός, τὸ ἀναστάτωμα, ἡ κοσμοχαλασιά. Ἡ τύχη φάνηκ' εὐνοϊκὴ 'ς αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνιὰ τοῦ πλανήτη: ἡ Ἀθήνα δὲν ἔπαθε τίποτα καί, σχετικῶς, δὲν εἶχε πολλὲς φασαρίες. Ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου. Καὶ συνέρρευσαν 'ς αὐτὴ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σὰ σὲ ἄσυλο, σὰ σὲ λιμάνι. Φυσικά, οἱ ἐμπορευόμενοι ἔκαμαν πάλι τὶς καλύτερες δουλειὲς καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα τώρα. Ἄνθρωποι χωρὶς περιουσία βρέθηκαν ἄξαφνα ἑκατομμυριοῦχοι. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ στοιχεῖα μαζί, οἱ πρόσφυγες κι' οἱ νεόπλουτοι, ἔκαμαν τὴν Ἀθήνα ἀγνώριστη. Γι' αὐτὸ ὁ φίλος μου, ὁ γηγενής, δὲν βλέπει πιὰ στὸ θέατρο κανένα γνωστό του νὰ χαιρετήσῃ. Καὶ γι' αὐτό, ὅπου πηγαίνει, βρίσκει τὴ θέση του, τὴν παλιά του, τὴ συνεθισμένη του θέση, πιασμένη ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο.

Δὲν τὸν κατηγορῶ βέβαια ποὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ βρίσκει «κακό». Ὁ ἄνθρωπος συνήθως δὲν ἀγαπᾶ τὶς μεταβολές, καὶ μάλιστα ἐκεῖνες ποὺ γίνονται εἰς βάρος του... Μὰ εἶναι πραγματικῶς κακὸ ποὺ ἐπλούτησαν τόσοι Ἀθηναῖοι καὶ ποὺ ἦλθαν τόσοι ξένοι; Εἶναι κακό, ποὺ ἐδιπλασιάσθηκε αὐτὰ τὰ χρόνια ὁ πληθυσμός της κι' ἡ πρωτεύουσά μας παρουσιάζει τὴν ὄψη μεγάλης, πολυάνθρωπης καὶ πολυθόρυβης εὐρωπαϊκῆς πόλης; Δὲν τὸ πιστεύω! Φυσικά, ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς στενοχωριέται σήμερα, γιατί ἡ Ἀθήνα δὲν τὸν χωρεῖ ἀκόμα. Ὑποφέρουν κι' οἱ παλιοί, ποὺ ἔχασαν τὶς πρῶτες ἀνέσεις, ὑποφέρουν κι' οἱ καινούργιοι, ποὺ δυσκολεύονται νὰ ἐγκατασταθοῦν. Κι' ἐμένα ἄξαφνα μοῦ κακοφαίνεται, ὅταν θέλω νὰ καθήσω 'ς ἕνα κεντρικὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ πρέπει νὰ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσουν καρέκλα, ἐνῶ ἄλλη φορὰ μὲ παρακαλοῦσαν ἢ ὅταν βιάζωμαι νὰ πάω στὰ Πατήσια καὶ πρέπει νὰ περιμένω μιὰ ὥρα γιὰ νὰ βρῶ μισὴ θέση στὸν ἐξώστη τοῦ τράμ! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σκέπτουμαι ἐγωιστικά. Τὸ κακὸ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ αἰώνια. Εἶναι προσωρινό. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, ποὺ εἶμαι γέρος, μπορεῖ νὰ ζήσω ὡς τὴ θεραπεία του... Νά, ἀπὸ αὔριο, στὴν Ἀθήνα θὰ κτισθοῦν καινούργια σπίτια, θὰ νοιχθοῦν καινούργιοι δρόμοι, θὰ ἐγκατασταθοῦν καινούργιες συγκοινωνίες καὶ θ' ἁπλωθῇ ἡ πόλη, —ἢ καὶ θὰ ὑψωθῇ, — γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸν καινούργιο της πληθυσμό. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ: Μεγάλωσε τὸ Κράτος, ἔπρεπε νὰ μεγαλώσῃ κι' ἡ πρωτεύουσά του, νὰ γίνῃ ἀξία του.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μεμψιμοιρῇ κανεὶς ἐγωιστικὰ γιὰ τὶς προσωρινὲς ἐνοχλήσεις καὶ στενοχωρίες, καλύτερα θάκανε νὰ χαίρεται συλλογιζόμενος τὸ μέλλον. Λίγο ἀκόμη κι' ἡ πρωτεύουσά μας γίνεται πραγματικῶς ἀγνώριστη: Μεγάλη πρωτεύουσα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδας. Θὰ ἑνωθῇ, καθὼς προβλέπουν, μὲ τὸν Πειραιᾶ καὶ θὰ φθάσῃ νάχῃ πληθυσμὸ ἑπάνω ἀπὸ ἑκατομμύριο. Στὸ ἠθικό της μεγαλεῖο, —Ἀθήνα τὴ λέν αὐτή!— θὰ προστεθῇ καὶ τὸ ὑλικό. Καὶ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πρωτεύουσα τῆς Βαλκανικῆς, — ἐκτὸς ἀπὸ μιὰν ἄλλη, μὰ ποὺ κι' αὐτὴ

πάλι μὲ χρόνους καὶ καιροὺς,
πάλι δική μας θάναι!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ'.

Μιὰ στιγμή, ἕνα μεγάλο κοντάρι, ποὺ ἐχρησίμευε σὲ κάποιο τους γύμνασμα, ἔπεσε καὶ κτύπησε τὸ Ματτία στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ. Ἀπὸ τὸν πόνο, φώναξε δυνατὰ τόσο, ποὺ νομίσαμε πὼς τὸ ξύλο ἐκεῖνο τοῦ ἔσπασε τὸ πόδι. Τρέξαμε ἀμέσως κοντά του, ὁ Μπομπ κι' ἐγώ. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν ἦταν τόσο βαρειά. Τὸ κρέας εἶχε, σχισθῆ ἀλλὰ τὰ κόκκαλα δὲν εἶχαν σπάσει. Ὡστόσο ὁ Ματτίας δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ.

Τί θὰ κάναμε;

Ἀποφασίσθηκε νὰ μείνῃ ὁ Ματτίας νὰ κοιμηθῆ στ' ἀμάξι τοῦ Μπομπ κι' ἐγὼ νὰ γυρίσω μόνος μου στὴ «Μεγάλη Βελανιδιά». Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθω ποῦ θὰ πήγαινε αὔριο ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ;

— Μὴν πᾶς, μοῦ ἔλεγε ὁ Ματτίας αὔριο φεύγουμε μαζί.

— Καὶ ἂν δὲν βροῦμε κανένα στὸ ξενοδοχεῖο;

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θἔμαστε λεύθεροι.

— Ἄ, ὄχι! δὲν θέλω νἀφήσω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ. Ἐπειτα, πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς ξανάβρισκε. Γιατί ποῦ θὰ μποροῦσαμε νὰ πᾶμε μὲ τὸ πόδι σου;

— Καλὰ λοιπόν, στάσου νὰ φύγουμε αὔριο. Μὴν πᾶς μονάχος σου ἀπόψε. Φοβᾶμαι.

— Τί;

— Δὲν ξέρω... φοβᾶμαι γιὰ σένα.

— Ἄφησέ με νὰ φύγω. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ξανάλθω αὔριο.

— Κι' ἂν σὲ κρατήσουν;

— Γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ μὲ κρατήσουν, θὰ σοῦ ἀφήσω τὴν ἄρπα μου. Θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίσω νὰ τὴν πάρω.

Καί, μ' ὅλο τὸ φόβο τοῦ Ματτία, ξεκίνησα, χωρὶς ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι καθόλου.

Μὰ καὶ τί νὰ φοβηθῶ; Τί μποροῦσε κανεὶς νὰ γυρέψῃ ἀπὸ ἕνα φτωχόπαιδο σὰν καὶ μένα;

Ὡστόσο, ἂν καὶ δὲν αἰσθανόμουν τὸν παραμικρὸ φόβο, ἤμουν συγκινημένος βαθειά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου περπατοῦσα ὁλομόναχος, χωρὶς Κάπη, χωρὶς Ματτία, κι' αὐτὴ ἡ μοναξιὰ μοῦ ἔθλιβε τὴν ψυχή, ὅπως κι' οἱ μυστηριώδεις φωνὲς τῆς νύχτας, ὅπως καὶ τὸ φεγγάρι, ποὺ μ' ἐκοίταζε μὲ τὸ χλωμό του πρόσωπο.

Μ' ὅλη μου τὴν κούραση, πήγαινα γρήγορα κι' ἔφθασα τέλος στὴ «Μεγάλη Βελανιδιά». Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἔψαξα νὰ βρῶ τἀμάξια μας. Δὲν ἦταν ἐκεῖ παρὰ δυὸ-τρία ἐλεεινὰ καρρότσια μὲ πάνινες τέντες, κι' ἕνα μεγάλο κάρρο κλειστό, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ μέσα του φωνὲς ἀγρίων ζώων. Τὰ ὡραῖα ἀμάξια τῆς οἰκογενείας Δρίσκολλ, μὲ τὰ κτυπητὰ χρώματα, δὲν τὰ ἔβλεπα πουθενά.

Τριγυρίζοντας τὸ ξενοδοχεῖο ἀπέξω, εἶδα ἕνα φῶς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γυάλινο φεγγίτη μιᾶς πόρτας. Συμπέρανα πὼς δὲν θὰ εἶχαν κοιμηθῆ ὅλοι καὶ κτύπησα τὴν πόρτ' αὐτή. Ὁ κακομοίρης ξενοδόχος, ποὺ εἶχα ἰδῆ χθές, μοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος κι' ἔρριξε στὸ πρόσωπό μου τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Εἶδα πὼς μ' ἐγνώρισε. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μοῦ κάμῃ τόπο νὰ περάσω, ἔβαλε τὸ φανάρι ἀπὸ πίσω του, κοίταξε γύρω του κι' ἀφογκράσθηκε λίγες στιγμές.

— Τἀμάξια σας φύγανε, μοῦ εἶπε ὕστερα κι' ὁ πατέρας σου παράγγειλε νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ τὸν βρῆς στὸ Λούϊς, περπατῶντας μακάρι ὅλη νύχτα. Καλὸ ταξείδι!

Καὶ μοῦ ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ τίποτ' ἄλλο.

Τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια, ἂν καὶ μοῦ τὰ εἶπε ἀγγλικά, μπόρεσα νὰ τὰ καταλάβω, γιατί εἶχα συνεθίσει κάπως τὴ γλῶσσα. Μιὰ λέξη ὅμως, ἡ σκουδαιότερη, δὲν εἶχε νόημα γιὰ μένα: *Λούϊς* εἶχε προφέρει ὁ ξενοδόχος. Ποῦ βρισκόταν αὐτὴ ἡ χώρα; Ἰδέα δὲν εἶχα, γιατί δὲν ἤξερα τότε πὼς *Λούϊς* ἦταν ἡ ἀγγλικὴ προφορὰ τοῦ Lewes, ἑνὸς χωριοῦ, ποὺ τὸ εἶχα ἰδῆ γραμμένο στὸ χάρτη.

Μὰ καὶ νἄξερα ποῦ ἦταν τὸ Λούϊς, πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πάω ἀμέσως, ἀφίνοντας τὸ Ματτία μάρμαρο! Ἔπρεπε νὰ γυρίσω στὸ ἐκποδρόμιο, ὅσο κουρασμένος κι' ἂν ἤμουν.

Ξεκίνησα λοιπὸν πάλι καί, ὕστερ' ἀπὸ μιάμισυ ὥρα, κοιμώμουν βαθιὰ σ' ἕνα καλὸ ἀχυρόστρωμα, πλάϊ στὸ Ματτία, στὸ ἀμάξι τοῦ Μπόμπ, ἀφοῦ προτήτερα τοὺς ἐξιστόρησα μὲ λίγα λόγια τί μοῦ εἶχε συμβῆ.

Λίγες ὧρες ὕστερα μ' ἐξεκούρασαν τέλεια καὶ τὸ πρωὶ σηκώθηκα ἕτοιμος νὰ νὰ φύγω γιὰ τὸ Λούϊς, ἄν, ἐννοεῖται, ὁ Ματτίας, ποὺ κοιμώταν ἀκόμα, μποροῦσε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.

Βγῆκα ἀπ' τἀμάξι καὶ πήγαινα πρὸς τὸ φίλο μας τὸν Μπόμπ, ποὺ εἶχε σηκωθῆ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ τώρα ἀναβε φωτιά. Τὸν κοίταζα κεσμένο χάμω μὲ τὰ τέσσερα νὰ φυσᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὰ ξύλα ποὺ εἶχε κάτω ἀπ' τὸ καζάνι του, ὅταν ἄξαφνα μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὸν Κάπη, νὰ τὸν ὁδηγῆ δεμένο ἕνας ἀστυφύλακας.

Ἔμεινα ἐκπληκτος κι' ἀκίνητος, μὴ ξέροντας πῶς νὰ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο. Μόλις μὲ εἶδε ὅμως ὁ Κάπης, τινάχθηκε μὲ τόση ὁρμή, ὥστε τὸ σχοινὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀστυφύλακα καί, ἐλεύθερος πιά, ἔτρεξε κι' ἐπέδησε στὴν ἀγκαλιά μου.

Ὁ ἀστυφύλακας μ' ἐπλησίασε.

— Τὸ σκυλὶ αὐτὸ εἶναι δικό σου; μὲ ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Τότε σὲ συλλαμβάνω!

Καὶ τὸ χέρι του ἔπεσε στὸ μπράτσο μου καὶ μοῦ τὤστριξε δυνατά.

Ὁ Μπομπ εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή, σηκώθηκε ἀπὸ χάμω καὶ προχώρησε.

— Καὶ γιατί συλλαμβάνετε αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε.

— Εἶσαι ἀδελφός του;

— Ὄχι, φίλος του.

— Ἕνας ἄντρας κι' ἕνα παιδὶ μπῆκαν ἀπόψε στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀπὸ ἕνα φηλὸ παράθυρο, μὲ σκάλα. Εἶχαν μαζί τους αὐτὸ τὸ σκυλὶ γιὰ νὰ φυλάῃ, μὴν πήγαινε κανεὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ. Αὐτὸ ὅμως ἔγεινε. Στὴν παραζάλη τους, δὲν πρόφθασαν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸ σκυλί, φεύγοντας πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο· καὶ τὸ σκυλί, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησιά. Κἔκα πὼς μὲ τὸ σκυλὶ αὐτὸ θὰ ἔβρισκα σίγουρα τοὺς κλέφτες. Καὶ νὰ ὁ ἕνας. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ πατέρας;

Δὲν κατάλαβα ἂν ἡ ἐρώτησῃ αὐτὴ γινόταν σὲ μένα ἢ στὸν Μπόμπ. Καὶ δὲν ἀποκρίθηκα. Ἤμουν σὲ κακὴ κατάσταση.

Ὡστόσο ἐννοοῦσα, ἐμάντευσα χωρὶς νὰ θέλω, τί εἶχε συμβῆ. Δὲν μοῦ εἶχαν ζητήσει τὸν Κάπη γιὰ νὰ φυλάῃ τἀμάξια, ἀλλὰ ἐκεῖνους ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ κλέψουν στὴν ἐκκλησιά. Γι' αὐτὸ καὶ τἀμάξια εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν πόλη μόλις ἐβράδυασε: Ἡ κλεψιὰ εἶχε ἀνακαλυφθῆ κι' ἔπρεπε νὰ τὸ σκάσουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ συλλογιέμαι τοὺς κλέφτες, παρὰ ἐμένα. Ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, μποροῦσα νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου καί, χωρὶς νὰ κατηγορήσω κανένα, νἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ πῶ ποὺ ἤμουν καὶ τί ἔκαμα ὅλη ἐκείνη τὴ νύκτα.

Ἐνῶ συλλογιζόμουν αὐτά, ὁ Ματτίας, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸν ἀστυφύλακα, βγῆκε ἀπὸ τἀμάξι καὶ κουτσαίνοντας ἤλθε κοντά μου.

— Ἐξήγησέ του πὼς δὲν εἶμαι ἔνοχος, εἶπα στὸν Μπόμπ, ἀφοῦ ἤμουν μαζί σου ὡς τὴ μία τὸ πρωί. Ἔπειτα πῆγα στὴν «Μεγάλη Βελανιδιά», ὅπου μίλησα μὲ τὸν ξενοδόχο, κι' ἀμέσως γύρισα ἐδῶ.

Ὁ Μπομπ ἐξήγησε τὰ λόγια μου στὸν ἀστυφύλακα· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔφάνηκε νὰ ἐπείσθηκε 'ς αὐτά· ἀπεναντίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ἐν Πειραιεῖ. Α' Βραβεῖον 19ου Διαγωνισμοῦ Ἐπιστολῶν καὶ 180ον Λόσεων.

ΑΘΑΝ. Γ. ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ) ἐν Ἀμαλιάδι. Γ' Βραβεῖον Δημοψηφίσματος τοῦ 1913.

[Σκέψις γίνεται νὰ στηθῆ στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἕνα συμβολικὸ ἄγαλμα τοῦ νεοελληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ, ποὺ ἐθαυματούργησε: ἕνας πελώριος Εὐζώνος, ἕνας λεβέντης Τσολιᾶς. Γιὰ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης ἐπιχειρούργησε τὸ παρακάτω θαυμάσιο ἐπίγραμμα:]

ΤΟΥ ΤΣΟΛΙΑ

Πῆγα ἀπὸ τύραννα δεσμὰ
τὰ ἀδέρφια μας νὰ λύσω,
χρόνους ὀχτὼ ἀπὸ Γιάννενα
ὡς Πόντο φοβολῶντας.
Τώρα γυρίζω,—ἔχετε γειά!..—
τἀρνιά μου νὰ βοσκήσω,
στοὺς λόγους τὴ φλογέρα μου λαλῶντας.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ ΟΙ ΨΥΧΕΣ...

Τῶν πεθαμένων οἱ ψυχὲς κουρνιάσανε
στῆς φαντασίας τὰ ἐρημικὰ πολάτια
καὶ μοῦ ζητοῦνε μὲ φωνὲς ἀνάκουστες
καὶ μοῦ ζητοῦν μὲ βουρκωμένα μάτια,
τῆς περασμένης τους ζωῆς τὰ βάσανα
τὶς πίκρες, τοὺς καϋμοὺς τους νὰ ἱστορήσω,
τὰ γέλια, τὶς χαρὲς καὶ τὰ τραγούδια τους
μέσ' τὰ τραγούδια μου νὰ τραγουδήσω!..

Γιάννης Ἀηδόνης

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Β'.

Ἀγαπητή μου,

Ἤμουν τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγεμα, στὸ μῶλο τῆς πόλεώς μας, ποὺ προχωρεῖ μέσ' στὴ θάλασσα, τρία χιλιόμετρα. Τί ὡραῖο θέαμα! Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο μαγευτικὸ εἶναι ἐδῶ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ὁ ἥλιος, στὴν Αἴγυπτο, ἔχει κάτι τὸ ἐξαιρετικό, τὸ ἰδιαίτερο. Ἄμα βασιλεύει, ὁ οὐρανὸς παίρνει χρώματα ἄγνωστα ὡς τώρα, ποὺ κανένας ζωγράφος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ μιμηθῆ. Στὴν πόλη μας δὲν εὑρίσκεται καλύτερη θέση ἀπ' τὸ μῶλο γιὰ νὰ θαυμάσῃς ἕνα αἰγυπτιακὸ ἡλιοβασίλεμα σ' ὅλη του τὴν ὁμορφιά.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχε βρέξει τὸ πρωὶ καὶ μερικὰ σύννεφα φαίνουνταν ἀκόμα· μὰ σὰν πρόβαλε ὁ ἥλιος, σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ σκόρπισε ὅλα, γιὰ νὰ κάμῃ θέση σ' ἕναν οὐρανὸ γαλάζιο παρὰ ποτέ. Καὶ τώρα ποὺ βασίλευε, μὲ τὸ ἀπεράμιλλο πινέλλο του εἶχε δώσει στὸν οὐρανὸ τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ τὰ πιὸ ἰδεώδη χρώματά του, σὰ νάθελε νάφήσῃ πίσω του, ἕνα τελευταῖο γλυκὸ ἀποχαιρετισμό. Καὶ αὐτὰ τὰ χίλια χρώματα, ἂν καὶ τόσο διάφορο τὸ ἕν' ἀπὸ τ' ἄλλο, ἦταν σὲ μιὰ μαγικὴ ἁρμονία ποὺ σ' ἄφηνε ἐκστατική. Ἐκεῖ μακρυά, οἱ ἄσπρες βίλλες, ἀραδιασμένες στὴν παραλία, χρυσίζουνταν κι' αὐτὲς κάτω ἀπ' τὶς τελευταῖες ἀκτῖνες. Ὁ φάρος ἐζωγράφιζε τὴν ὑψηλή του σιλουέτα πάνω στὸ ρόδινο φόντο τοῦ οὐρανοῦ· κι' ἐδῶ, στὸ μῶλο, ὁ Λεσσέψ, σὰν σὲ μιὰ ἀποθέωση, πάνω στὸ μαρμάρινο βάθρο του, τὸ χέρι του πρὸς τὸν λιμένα, ἔδειχνε μὲ τὸ δάκτυλο τὴν δώρυγα τοῦ Σουέζ, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο του.

Οἱ βάρκες ποὺχαν ξεκινήσει ἀπ' τὸ πρωί, ἐγύριζαν, καὶ τώρα τὰ ψάρια σπαρταροῦσαν πάνω στὸ χῶμα. Μερικοὶ ψαράδες τραβοῦσαν, πάρα πέρα, τὰ δίχτυα τους. Δυό-τρία ἀραπάκια ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ ἕνα σκύλο καὶ τὸν πετροβολοῦσαν. Ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά, ἕνας φτωχὸς βουκάρης ἔκανε τὴν ἐσπερινή του προσευχή, γονατίζοντας πάνω σὲ μιὰ ψάθα· ποδιὲς ἁπλώσει, καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό. Καὶ ὁ ἥλιος σιγὰ σιγὰ χάνουνταν πίσω ἀπ' τὰ κύματα, καὶ μαζί του ἔπαυε κάθε θόρυβος τοῦ λιμένος. Ἡ θάλασσα μουρμούριζε τὸ γλυκό της σκοπό, καὶ τὸ κῦμα της φιλοῦσε ἁπαλὰ τὴν ἀμμουδιά. Μακριά, τὸ μελαγχολικὸ τραγούδι ἑνὸς ψαρᾶ ἀκουγόνταν μέσ' στὴ σιγή· κι' ἐγώ, γοητευμένη ἀπ' τὴ γαλήνη τῆς ὥρας ἐκείνης, ξεκίνησα μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα πρὸς τὴν Δύση, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος εἶχε ξαφανισθῆ...

Πορτ-Σαΐτ Μὲ ἀγάπη
Φριδολίνη

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Ἀποσταμένος, γύριζα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ καὶ βρέθηκα ἔξαφνα μπροστὰ σ' ἕνα νεκροταφεῖο.

Θεέ μου! πῶς μ' ἔσφιξε τὴν καρδιὰ ἡ θέα του!

Πλησιάζω. Εἶναι στρατιωτικὸ νεκροταφεῖο. «Τάφοι ἡρώων».

Τοποθετημένο στὰ χείλη μιᾶς ρεμματιᾶς. Οὔτ' ἕνα κυπαρίσσι δὲν σκιάζει τοὺς τάφους του. Μόνο στὸ γκρεμνὸ τῆς ρεμματιᾶς, ἕνα γέρικο-πλατάνι, ποὺ σὲ καμπόσο καιρὸ τὸ ρέμα θὰ τὸ πάρῃ κι' αὐτό, ὅπως κάθε ἐλπίδα τὸ ρέμα τῆς ζωῆς, βασιλεύει στὴ μοναξιὰ τῶν τάφων. Βραδυάζει. Καμμιὰ δεκαριὰ τάφοι, ἀνοικτοί, ἄδειοι, φαντάζουν σὰν ἀνοιγμένα στόματα πεινασμέναν θηρίων. Καὶ θὰ χορτάσουν γρήγορα αὐτὰ τὰ στόματα. Γύρω φραγμὸς κανένας... Καὶ τὸ πιὸ θλιβερὸ ἀπ' ὅλα: Ἀπὸ τὰ πεντακόσια σχεδὸν μνήματα, μόλις σὲ καμμιὰ εἰκοσαριά, ὑπάρχουν κάτι ταπεινοὶ ξύλινοι σταυροί, καὶ ἀπ' αὐτοὺς πάλι μόλις τρεῖς εἶναι βαμμένοι... Καὶ οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ δύει αὐτὴ τὴν ὥρα, ρίχνουν πελώριες τὶς σκιὲς τῶν σταυρῶν καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς σκεπάζει καμμιὰ εἰκοσριὰ τάφους γυμνούς. Οἱ ἄλλοι, ἀντὶ γιὰ σταυρό, ἔχουν στὴν ἄκρη ἕνα κομμάτι ξύλο μ' ἕναν ἀριθμό. Κι' αὐτὸ ὄχι ὅλοι, γιατί μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ξυλαράκια τάχει πάρει ἡ βροχή...

Ἔξαφνα μιὰ ταπεινὴ ἰσχνὴ γρηούλα προχωράει κατὰ τὰ μέρος μου.

— Καλησπέρα, παιδί μου.

— Καλησπέρα, γιαγιά.

— Παιδάκι μου, μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ μοῦ βρῆς τὸν τάφο τοῦ ἀγγονιοῦ μου; Ξεκίνησα ἀπ' τὴ πόλη κι' ὡς ποῦ νἀρθῶ δῶ πέρα, βγῆκε ἡ ψυχή μου. Πῆγα στὸ φύλακα, εἶπα τὄνομα τἀγγονιοῦ μου καὶ ἀφοῦ σκάλισε ἴσαμε μισὴ ὥρα σ' ἕνα μεγάλο δεφτέρι, μοῦδωκε αὐτὰ τὸ χαρτάκι καὶ μ' ἔστειλε κατὰ δῶ. Ἤρθα, παιδάκι μου, νὰ τοῦ ἀνάψω αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ κεράκια καὶ νὰ στήσω κι' αὐτὸ τὸ σταυρό, ποὺ ἔκανα μὲ τὰ χέρια μου, κάνου στὸν τάφο του, νὰ φαίνεται τουλάχιστο πὼς εἶναι χριστιανός.

— Εὐχαρίστως, γιαγιά, γιὰ δῶσε μου τὸ χαρτάκι.

Βρῆκα τὸν τάφο καὶ τῆς τὸν ἔδειξα. Ἡ γρηὰ γονάτισε κι' ἔστησε πρῶτα τὸ σταυρό, κι' ἔπειτα τὰ δυὸ κεριά, κι' ἀφοῦ τἀναψε ἀπάνου στὸν τάφο τοῦ ἀγγονιοῦ της κι' ἔκανε καὶ κάμποσες φορὲς τὸ σταυρό της, σηκώθηκε. Ξεκινήσαμε σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὴν πόλη, ἐνῷ ἀκουμπώντας ἀπάνω μου ἡ γρηὰ μοῦ ἔλεγε τὴν ἱστορία της.

Ἀνθρωπος

ΓΚΙΩΝΗΣ

Ὅλη τὴ νύχτα κλαίει πικρά,
θρηνάει τὸν ἀδερφό του,
μοιρολογάει γιὰ τὸ σκληρὸ
κι' ἄδικο θάνατό του!
Χορὰ δὲ βρίσκει πουθενά...
Μόνος του, δίχως ταῖρι,
γιομίζει ἀχοὺς λυπητεροὺς
τὸ μυρωμένο ἀγέρι.

Θυμᾶται ποῦχε ἐν' ἀδερφὸ
κι' αὐτὸς ἀγαπητό του
καὶ μιὰ φορὰ ποὺ βρέθηκε
καβάλλα στὸ θυμό του,
κρατῶντας μὲ τὸ χέρι του
τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι,
ρίχνεται ἀπάνω του μεμᾶς
Καὶ τοῦ τὸ καταφέρει.

Καὶ τώρα ποὺ ἔγινε πουλί,
ὁλονυχτὶς θρηνάει,
τὸν ἀδερφό ποὺ σκότωσε
πικρὰ μοιρολογάει.
Δὲν βρίσκει ἀνάπαψη ποτέ,
οὔτε στιγμή, οὔτε ὥρα!

Ἀδερφοχτόνος ἔγεινε...
τί ἄλλο τοῦ πρέπει τώρα!...

Φῶτος Ἀστρης

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

(στὴν Περουζὲ ἀφιέρωση.)

Σηκώθηκα κείνη τὴν Κυριακὴ πολὺ πρωί, χωρὶς καὶ 'νὰ νἆξερα τὸ γιατί. Ἀμέσως πῆγα νἀνοίξω τὸ παράθυρο, ποὺ βλέπει στὸ περιβολάκι τῆς αὐλῆς μας. Μόλις τὸ ἄνοιξα, καὶ τὸ φῶς γλύστρησε μέσα καὶ ξαπλώθηκε παντοῦ, ὡς τὶς πιὸ σκοτεινὲς γωνιές, κι' ἕνα ἀεράκι μυρωδᾶτο, ἀπὸ εὐωδιὲς ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὸν κῆπο, μοῦ χάϊδεψε τὸ πρόσωπο. Ἄθελα στηρίχθηκα μὲ τοὺς ἀγκῶνες στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ κι' ἔβλεπα ἔξω. Ἡσυχία παντοῦ. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν. Μόνο μερικὰ πετεινοράκια τῆς γειτονιᾶς, ποὺ καὶ ποὺ ὕψωναν τὶς μεταλλικὲς φωνές τους καὶ τάραζαν λίγο τὴν ἡσυχία.

Ἀσυναίσθητα ὅπως καθόμουν εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα.

Ξάφνου, μέσο στὴ γαλήνη ἀκούω τὴν καμπάνα τῆς γειτονικῆς ἐκκλησιᾶς νὰ χτυπᾷ.

«Γλι...ι...ίν, Γλα.ά.ν» ἔκανε γλυκόφωνη, καὶ οἱ ἦχοι της ἁπλώθησαν γύρω παντοῦ...

«Γλι...ι...ν» «Γλα.ά.ν» χτυπᾶει ἀραιὰ ἀραιά, ἡ καμπάνα. Κάθε χτύπος εἶναι κ' ἕνα ρῖγος ποὺ περνάει σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ σῶμα μου. Χτυπάει, καὶ ἡ γλυκειά της φωνὴ μοιάζει σὰ νὰ θέλῃ νὰ παίξῃ ψηλὰ ψηλά, κεῖ ποὺ δὲν πάει πιά... γιὰ ν' ἀκουσθῆ ἀπ' ὅλα παντοῦ: σὲ γῆ καὶ σ' οὐρανό.

Ἐξακολουθεῖ ἡ καμπάνα νἀναβλύζῃ γλυκειὰ τὴς μουσική. Πόσα αἰσθήματα γεννιοῦνται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν καρδιά μου, πόσες σκέψεις γυρνᾶνε στὸ μυαλό μου! Ἀ ἔχει κάτι ὑψηλό, κάτι ὡραῖο ἡ φωνὴ τῆς καμπάνας, ὅταν πρωί, προσκαλῇ τοὺς πιστοὺς νὰ πᾶνε στὴ ἐκκλησία.

«Γλ...ι...ν Γλα.α.ν» ἐξακολουθεῖ ἡ γλυκόφωνη νὰ τραγουδᾷ...

Νύσσης Ἀνω

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ

Πέρναγα μιὰ μέρα ἀπὸ μιὰ ἐρημικὴ γειτονειά. Ἐκεῖ βλέπω ἕνα παιδάκι ὡχρὸ κι' ἀδύνατο, μὲ τὰ μεγάλα φοβισμένα ματάκια νὰ κοιτάζουν γύρω του μὲ φόβο μήπως τὸ βλάψῃ κανείς. Ἐγὼ παραξενεύτηκα καὶ στάθηκα νὰ ἰδῶ. Τὸ παιδάκι τρέχει γρήγορα, φθάνει σὲ μιὰ τρύπα τοῦ φράκτη καὶ μπαίνει στὸ γειτονικὸ περιβόλι. Τρέχω γυρνῶντας πίσω του καὶ σκαρφαλώνει στὴν ξένη μηλιά. Κόβει μιὰ μηλα, κόβει ἕνα σωρό...

Κατεβαίνει κάτου καὶ, περνώντας τὴν τρύπα, βγαίνει ἔξω μὲ τὴ χαρὰ πιὰ πῶς ἔκαμε κάτι σπουδαῖο.

Ποιὸς ξέρει τώρα ἂν ἡ μητέρα ἐχάρηκε γι' αὐτὸ ἢ ἂν ἔκλαψε πικρὰ στὸ προσκέφαλό της;....

Τραγουδιστής

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ

Ἡ αὐθάδεια εἶναι χωριάτικος τρόπος στὴν κουβέντα· κι' ὁ ἄνθρωπος θάδης τέτοιος εἶναι πάνω κάτω σὰν ἕναν ποὺ τόνε ρωτοῦν: «Ποιός εἶναι ὁ δεῖνα;» καὶ λέει· «Ἐ, φορτώσου μ'». Κ' ἔνῳ τόνε χαιρετοῦν, δὲν ἀντιχαιρετᾶ. Καὶ ποτὲ λώνας κατιτί, νὰ μὴ λέει σπουδαῖο· ἀγοραστάδες πόσο τὸ πουλᾶ, νὰ ρωτάει πόσο τὸ λογαριάζει ἡ ἀγοραστής. Καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τὰ τιμώντας τον, τοῦ στέλνουνε γλυκὲς γιορτές, νὰ λέει πὼς δὲν τρώει ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ στέλνουνε. Καὶ νὰ μὴ συγχωράει οὔτε ἐκείνους ποὺ τὸν ἔσπρωξε ἄθελά του, ὅπως ἐκεῖνον ποὺ τοῦ πάτησε τὸ πόδι. Καὶ σὲ φίλο, ποὺ στὸν ἔρανο τὴν παρακάλεσε νὰ δώσῃ, νὰ πῇ πὼς δὲ θὰ δώσῃ, ὕστερα θἄρθῃ νὰ θἄφερῃ, καὶ ὕστερα νὰ πῇ ἀκόμα πὼς ἔχασε καὶ τὰ λεπτά. Καὶ νὰ εἶναι ἄξιος νὰ καταραστῇ τὴν πέτρα, ὅταν σκοντάφτῃ στὸ δρόμο. Καὶ νὰ μὴ βαστάξῃ νὰ περιμένῃ πολλὴ ὥρα κανένανε. Καὶ νὰ τραγουδήσῃ, οὔτε λόγο νἆπῃ, οὔτε νὰ θελήσῃ νὰ χορέψῃ· νἆναι ἄξιος καὶ στοὺς Θεοὺς νὰ μὴ θυσιάζῃ.

(Μεταφραστής) *Φλῶρος Ροδάνθης*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΚΑΙΡΟ

Στὸν ἀρχαῖο καιρό, ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν οὔτε χαρτὶ οὔτε μελάστιχα, οἱ μπακάλιδες ἔγραφαν τὰ βερσέδια τῶν ἐπάνω σὲ πλάκες ἁλειμμένες μὲ κηρὸ καὶ κρεμασμένες στὸν τοῖχο. Μερικὰ ὅμως διαβολάκια, (γιατὶ τότε ὑπῆρχαν), ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυνε εὐνοοῦσε, μὲ τὴν βοήθεια τῶν φακοῦ ἐμάζευαν τὶς ἀκτῖνες καὶ ἔπαιρνε στὸ κερὶ ποὺ ἔξεκαίγετο καὶ ἔλυωνε, κι' ἔτσι ὁ ἀγοραστὴς ὁ μπακάλης πονοκεφαλοῦσε ὕστερα γιὰ νὰ θυμηθῇ τὶ ἀγορασοτούσανε οἱ πελάτες του.

Πληγωμένος Χρυσαετός

ΚΗΡΥΓΜΑ ΔΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

Ὁ κ. Πουανκαρέ, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικὸς τῆς Γαλλίας, ἐπιθυμεῖ νὰ διατάξει νὰ βάλουν στὴν πλάκα του τὴν ἐπιγραφή: «Ὁ κ. Πουανκαρὲ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις, γιὰ νἀποφεύγῃ τοὺς διαβόητους ἐνοχλητικούς. Μιὰ ἡμέρα, ποὺ πήγαινε στὸ Πανεπιστήμιο νὰ διδάξῃ, ἄρχισε ἀξαφνα νὰ βρέχῃ καὶ ὁ μαθηματικὸς γύρισε ἀπίσω τοῦ νὰ πάρῃ ὀμπρέλλα. Βυθισμένος ὅμως στὶς ἰδέες, ποὺ θὰ ἐδίδασκε, ἀφηρημένος, κτυπᾷ καὶ περιμένει. Ἡ θυρωρὸς ἀργεῖ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Κι' λέει, ὁ κ. Πουανκαρὲ δὲν εἶναι. Καὶ φεύγει πάλι χωρὶς ὀμπρέλλα, μέσα στὴ βροχή, ἐπειδὴ ὁ κ. Πουανκαρὲ δὲν δέχετο...

Γρηγόριος ὁ Ε'.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ξανθὸς Ἱππότης. — Ἀφοῦ τοῦ *Αἰγαίου*, ἀπάψε εἰδὰ τὴν ὑπνο μου πὼς ἀπαντηθήκαμε στὸ δρόμο καὶ σὲ χαιρέτησα.

Ἡ Μαρίδα τοῦ Αἰγαίου. Ἀ! συχώρεσέ με ποὺ δὲ σὲ ἀναγνώρισα!...

Ἀπάντηση ὑπὸ κ. Βωμοῦ τ. Ἐλευθερίας.

* * *

Ἡ μητέρα τοῦ Τάκη πρόκειται νὰ γεννήσῃ κι' ὁ μπαμπᾶς του τὸν ρωτᾶει:

— Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμῃ, ἀγόρι ἢ ἀδελφούλα;

Κι' ὁ Τάκης:

— Καλύτερα νὰ μοῦ κάμῃ ἕνα ἀεροπλάνο νὰ πηγαίνω καβάλλα.

Ἀπάντηση ὑπὸ τοῦ Φιλοδόξου Ἕλληνος

* * *

Ὁ καθηγητής. — Εἶσαι πολὺ ἀδύνατος, Νίκο, καὶ πρέπει νὰ διαβάζῃς.

Ὁ Νίκος. — Ἴσα-ἴσα, δὲν μπορῶ νὰ διαβάζω, γιὰ νὰ παχύνω.

Ἀπάντηση ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου

Ὁ μπαμπᾶς. — Κάθε μέρα σπᾶς κι' ἀπὸ ἕνα καλαμάρι. Εἶσαι ζῶο!

Ὁ γιός. — Μὰ ποιὰ ζῶα, μπαμπά, σπᾶν τὰ καλαμάρια τους;

Ἀπάντηση ὑπὸ τῆς Κολομπίνας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1919

Εἰς τ' Ἀποτελέσματα ἐλήφθησαν ὑπ. ὄψει μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ φύλλα 33 καὶ 50 τοῦ 1919. Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν.

Α'.—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, ἔλαβε ψήφους 2102 [40 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς*, ψ. 1043 [27 Ε]. —*Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, ψ. 796 [20 Ε].—*Ἔνδοξος Τραπεζοῦς*, ψ. 678 [17 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, ψ. 416 [11Ε].—*Χρυσοφτερη Ἐλπίδα*, ψ. 368 [10Ε].—*Γιὰ τὴ Λευτεριά*, ψ. 317 [8Ε].—*Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, ψ. 228 [6Ε]. —*Πανελλήνιος Ἐλπίς*, ψ. 198 [5Ε]. —*Θεὰ τῆς Εἰρήνης*, ψ. 169 [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων*, ψ. 106 [4Ε].—*Λευτεριᾶς Χαμόγελο*, 102 [4Ε].—*Μειδίαμα τῆς Νίκης*, 97 [4Ε].—*Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, 95 [4Ε].—*Ἰδεώδης Πατρὶς* 92 [4Ε].—*Ἡλιογέννητη*, 84 [4Ε].—*Σημαία τῆς Ἑνώσεως*, 83 [4Ε].—*Κδόριγκων*, 82 [4Ε].—*Νικήτρια Γαλανόλευκη*, 76 [3Ε].—*Ἐλπὶς τῶν Σκλάβων*, 71 [3Ε].—*Λαυλὸς τοῦ Κανάρη*, 68 [3Ε].—*Μεγάλη Ἰδέα*, 64. [3Ε]. *Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς*, 61 [3Ε]. —*Μεγάλη Ἑλλάς*, 57 [3Ε].—*Ὄνειρον τῆς Ἑλλάδος*, 56 [3Ε].—*Φωνὴ τῆς Ἠπείρου*, 54 [3Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 49 [2Ε].—*Ματωμένη Δάφνη*, 31 [2Ε].—*Ἥρως τῶν Δολιανῶν*, 30 [2Ε].—*Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, 29 [2Ε].

Β'.—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΝΚΟΠΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀμάραντος Ἀφορμή*, [40Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νεφέλη*, [27Ε].—Ζωγραφία Πολυχρόνη, [20Ε].—*Ἀνδριὰς τοῦ Παλαιολόγου*, [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλόπατρις Ἑλλὰς*, [11Ε].—*Κόρη τῆς Ἀρίσβης* [10Ε].—*Καλλικάντζαρος*, [8Ε].—*Ἐλεύθερος Θράξ*, [6Ε].—*Τεύθρας*, [5Ε].—*Ρυζενιά*, [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Προμηθεὺς Δεσμώτης* 4Ε].—*Ματωμένη Κυανόλευκη* (4Ε].—*Χρυσῆ Πεταλούδα* [4Ε].—*Ἀκανθυλλὶς* [4Ε].—*Ἀνθισμένο Κλαράκι* [4Ε].—*Περίφανη Κρητικοπούλα* [4Ε].—*Χαρίλαος Π. Παντελιόπουλος* [4Ε].—*Ἀλέξανδρος Κ. Ξανθουστὴς* [4Ε].—*Τρελλοφωτιστήρια* [3Ε].—*Σμυρναῖκο Ἀκρογιάλι* [3Ε]. —*Ἀστροφεγγιά*, [3Ε].—*Κλέφτης τοῦ Ὀλύμπου*, [3Ε].—*Ἥρως τοῦ 21*, [3Ε].—*Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις*, [3Ε].—*Φαληρικὴ Ἀῦρα*, [3Ε].—*Τιμημένο Τουφέκι*, [3Ε].—*Θρίαμβος τοῦ Δικαίου*, [2Ε].—*Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου*, [2Ε].—*Λεσβία* *Ἀριστοκράτις*, [2Ε].—*Πικροδάφνη*, [2Ε].

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ εὐχάριστο περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης».

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἐγγεγραμμένοι: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος καὶ 24ος.— Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 5,60*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 15*** καὶ ραμμένος ***δρ. 17***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσδετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***1,50*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 18 Αὐγούστου 1920

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

(*Ἴδε φύλ. 1—3*).

Το ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Αὐτὰ τὰ δυὸ σᾶς θυμίζω πάλι. Εἶναι πολὺ δύσκολες οἱ περιστάσεις, μὲ αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια τοῦ χαρτιοῦ, τῶν τυπωτικῶν, τῶν πάντων! Καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε, ὅσο μπορεῖτε, γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα. Νὰ ξέρετε ὅτι οὔτε ἡ Κυβέρνησις μὲ ὑποστηρίζει, οὔτε ὁ Δῆμος, οὔτε κανείς. Δὲν ἔχω παρὰ σᾶς,—τὰ παιδιά μου.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ προκηρύξω κι' ἕνα μεταφραστικὸ διαγωνισμὸ ποὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Θὰ σᾶς δώσω νὰ μεταφράσετε τὸν «Κανάρη» τοῦ Βίκτορος Οὐγγώ, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐδιαιρέσω σὲ δυὸ τάξεις: σὲ Μικρή, ποὺ θὰ περιλάβῃ ὅσους θὰ μοῦ στείλουν ἁπλῶς μιὰ πεζή, πιστὴ μετάφραση· καὶ σὲ Μεγάλη, γιὰ ὅσους, ἐκτὸς τῆς πεζῆς, θὰ μοῦ στείλουν καὶ μιὰ ἔμμετρη, ἐλευθέρα. Σᾶς ἀρέσει;

Ὁ *Σπουργίτης* μοῦ γράφει: «Ὁ *Νέστλος* μάρεσει πολύ. Θέναι καλὸ παιδί, ἂν καὶ λιγάκι πειρακτήριο. Κεῖνο τὸ γράμμα τοῦ τὸ Φανταζῖ εἶναι ἔκπακτο... Θὰ μάρεσε νὰ τὸν ἔχω φίλο καὶ πές του το ἐκ μέρους μου». Τοῦ τὸ λέγω, *Σπουργίτη* μου, ἂν καὶ εἶδε κάπως μακρισμένοι. Ὁ *Νέστλος*, ξέρεις, βρίσκεται στὴν Ἀφρική...

Ὁ *Καπνὸς* μοῦ γράφει γιὰ τὸ ματσράλι ποὺ φυσᾷ στὸ νησί της κι' ἐπειτα προσθέτει αὐτά: «Ἕνα κακὸ ἔχει μονάχα αὐτός ὁ δυνατὸς ἀέρας· ποὺ ξεπρελλαίνῃ τὰ φουστάνια μου. Κλεῖστε τὰ μάτια σου γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πλάσε με τὴ φαντασία σου ἕνα κορίτσι ψηλό, ἴσιωστο,—χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸ ἐμποδίζῃ νἆναι λεπτό,— μὲ ἀνοικτὰ καστανὰ μαλλιά, χωρισμένα στὴ μέση, μὲ μιὰ χαινοιὰ ποὺ τὰ δείχνει σὰν κομμένα καὶ δίνει στὸ κεφάλι μιὰ ἔκφραση ἐφήβου, μὲ φουστάνι νταμιὲ ποὺ στριφογυρίζει καὶ πετάει τρελλά, μὲ γοβάκια μαῦρα, χωρὶς κάλτσα, νὰ ποιτάζῃ τὴ θάλασσα... Μὲ βλέπεις;» Τί λές! ὁλοζώνανη! Πιὸ ζωνανῆ κι' ἀπὸ τὴν αὐτοζωγραφιὰ ποὺ μοῦ εἶχες στὸ ἄλλο σου γράμμα.

Θὰ σοῦ τὰ φέρῃ ὁ ταχυδρόμος, *Γιώτα*. Ἀλήθεια, τί κουτὸ αὐτὸ τὸ παιδί κοῦ σοῦ εἶπε πὼς δὲν πάρνει τὴ Διάπλαση γιατὶ ἔχει 40 λεπτὰ καὶ προτιμᾷ νὰ δίνῃ 15, νὰ παίρνῃ μιὰ ἐφημερίδα καὶ νὰ διαβάζῃ πέντε μυθιστορήματα! Μὰ εἶναι γιὰ παιδιὰ τὰ μυθιστορήματα τῶν ἐφημερίδων; Ἔπειτα κι' ὁ λογαριασμὸς εἶναι λανθασμένος· γιατὶ 15 λεπτὰ τὴν ἡμέρα, κάνουν δρ. 1,05 τὴν ἑβδομάδα, ἐνῷ ἡ Διάπλαση θέλει μόνο 40 λεπτά,—καὶ εἶναι Διάπλαση!

Στέφανε Δόξης, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, Ναί, καὶ στὶς λύσεις καὶ σ' ὅλα ὁ ἕνας ἀδελφὸς μπορεῖ νὰ βοηθῇ τὸν ἄλλον. Τὸ ἔτος μου ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ τόμος τὴν Πρωτοχρονιὰ καὶ νὰ μποροῦν νὰ τὸν παίρνουν ἐγκαίρως ὅσοι θέλουν νὰ τὸν κάμουν δῶρο. Ἔ, αὐτὸ δὲν κατορθώνετο ἄλλοτε, ὅταν τὸ τελευταῖο φυλλάδιο ἔβγαινε τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου.

Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Ξ., ὁ ὁποῖος δὲν

— «Σκληρότης κεφαλιοῦ», — «Εἰκών». — «Τρικυμία». — «Μιὰ ἱστορικὴ νύκτα».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελλίδος :— «Ὁ Γίγας τοῦ Ὀνείρου». «Τὰ εἴπαμε. — «Γατο - νεκρολογία». Μὲ πολὺ **χιοῦμορ** γραμμένο, ἡδογραφικὸ καὶ σατυρικό. Νοσταλμώτατο προπάντων στὸ τέλος μὲ τὸν ζητιᾶνο. Μόνο πιὸ ἐκτενὲς ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. — «Μιὰ ἀνοιξιάτικη ἀνατολή». Ξεχωρίζει κάπως ἀπὸ τὶς συνειθισμένες περιγραφὲς ἀνατολῶν καὶ δύσεων. Ἔχει κάποιο ὕφος. Ἀλλὰ πάλι κοινό, τετριμμένο. — «Τὸ παλιό μου ἀναγνωσματάρι». Μίμησις τοῦ μαθητικοῦ πηλικίου. Πολὺ καλὸ θέμα· ἡ ἐκτέλεσις μετρία. — «Ἐλπίς». Πολὺ πιστὴ εἰκόνα, μοιάζει πολὺ τῆς Ἐλπίδος. Ἀλλὰ μοιάζει καὶ μὲ μετάφραση ἀπὸ τὸ γαλλικό. — «Κορυφέλαι . . . ἐξυπνότατα. Προπάντων τὸ 1 καὶ τὸ 3. — Τἄλλα μεταφράσεις, διασκευὲς ἢ μιμήσεις.

Ὁ Φρέντος παραπονεῖται γιὰ δυὸ τυπογρ. λάθη ποὺ ἔγειναν στὸν «Πόρο» του (φύλλ. 36). Ὁ περβολάρης τὸν ἀκολουθοῦσε ὄχι μακρισμένος ἀλλὰ ἐπικρυσμένος· καὶ παρακάτω δὲν ἔσκιζε ἀλλὰ ἔσκυψε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνώσεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, ὁρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1930. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα : *Πρίγκηψ Ἀλβέρτος*, ἀ, (ἄγνωστος). *Φίλος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς*, ἀ. (ΝΑ). *Κεραυνοφόρος Ζεύς*, ἀ. *Πειρακτήριο τῆς Τζιᾶς*, ἀ. (ΜΑ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περισσὸν 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Μέλλον τῆς Ἑλλάδος* μὲ *Κόρ. τ. Ἰωνίας*, *Ἀγνὴν Μακεδονοπ.*, *Σημαίαν τ. Ἐπαναστ.*—ὁ *Ὅμηρον* μὲ *Γιαν. Ἀηδον.*, *Μεσ. Ἀκτήν*, *Γραμμ. Ἀνθυπιτ.*, *Μαχαβαρ.*, *Ξεπ. Λόρδ.*, *Ἄριελ*, *Φαέθ.*, *Κυθέρ.*, *Κριεντοπρ.*, *Δδα Ἀρλεκίνον*, *Ραφαέλλαν*, *Φρέντον*, *Γκρατζιέλ.*, *Συλβ. Καρμῆ*, *Τεύθραν*.—τὸ *Γιὰ τὴ Λευτεριὰ* μὲ *Θριαμβ. τ. Δικαίου*, *Ἴζο ντ' Ὄρο*, *Ἴρμα τ. Τσιγγ.*, *Μαχαβαρ*, *Γεροντοπαλ.*, *Κυθέρ.*. καὶ μὲ ὅλους.—ἡ *Συριανοπούλα* μὲ *Φριδολίνην*, *Λένον*, *Γῶν. Παρεζιάνον*, καὶ μὲ ὅσους κι' ὅσας θέλουν. — ὁ *Πρίγκηψ Ἀλβέρτος* μὲ *Κυθέρειαν*, *Μαχαβαρ.*, *Ρεζεντᾶ*. — ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ *Ἀγρίμι*, *Κοῦκο Ἀηδόνη*, *Ἀδωνιν*.— τὸ *Ἀήτητο Εὐζωνάκι* μὲ *Ἄσπρο Γάτο*, *Νύμφη τ. Δάσους*, *Καλάμαι*, *Λουλούδι*.

Ἡ Διδασκαλισσα ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μενεξεδένιο Γλυκοχάραμα* (πολὺ καλὰ τὰ λές, μὰ αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς κι' ὁ δικός μας Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς· ἁπλᾶ σκίσα ζητῶ, ὄχι εἰκόνες μὲ χρώματα·) *Ἄμγελον Ἐλευθερωτὴν* (μπράβο! πολὺ ἐγέλασα μὲ τὶς γουστόζες «ἀνταποκρίσεις») *Ὅμηρον* (ὡραιότατο τὸ γράμμα σου· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ μὲ χαρὰ του θἄκανε τὴ γνωριμία σου, ἂν ἔρχόσουν στὰς Ἀθήνας·) *Ἴζο ντ' Ὄρο* (ποιὸ «Φάουστ»; τὸ λιμπρέττο τῆς ὄπερας ἐννοεῖς; ναί, δὲν ὑπάρχει ἄλλη μετάφρασις ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐκείνη καὶ σχολαστικὴ ποὺ ἔμαθαν νὰ τραγουδοῦν· οὔτε εἶναι εὔκολο νὰ γίνῃ ἄλλη. ἂν καὶ διαμαρτυρήθηκαν κι' οἱ ἐφημερίδες· γιὰ τὴν καταγγελία ποὺ γράφεις, θὰ ἐξετάσω·) *Ἀτικὴν Μέλισσαν* (ψευδώνυμον «Ἀνώνυμος» δὲν ὑπάρχει· καλὸ ταξείδι· χαίρω ποὺ ἔχεις λαμπρὰ κατοικίδια καὶ ποὺ σ' ἐνδυσιάζει ἡ Γατ'δουροκαβαλλαρία·) *Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον* (τὸ ἔλαβα· ἀλλὰ εἶναι γνωστό, τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε· ἔπειτα τὴ γλῶσσα τὴ θέλω πιὸ ἁπλῆ, δημοτική· ἔχε ὑπ' ὄψει σου αὐτὰ καὶ στέλνε μου·) *Τρελλὸν Παλλιάτσον* (γιατί ὄχι; καὶ σὺ μπορεῖς νὰ προκηρύξῃς Διαγωνισμὸ στὶς Μ. Ἀγγελίες·) *Μεγάλην Ἰδέαν* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ὀχράν Ἀνάμνησιν* (χρόνια πολλὰ· τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένῃς·) *Στέφανον Λύραν* (ἂν εἶναι καλό, ἢ ἂν διορθώνεται, γιατί ὄχι; θέλω νὰ ἐνθαρρύνω κι' ὄχι νὰ ποθαρρύνω·) *Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι* (κάποια παρεξήγησις βέβαια, γιατί αὐτὸς ποὺ λές, μοῦ γράφει πάντα ἐνθουσιωδῶς· ὁπωσδήποτε, εἶναι περιττὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κανεὶς ὅ,τι ἀκούει·) *Μικρόβιον τῆς Γρίππης* (μπορεῖς γράφε μου·) *Ἱππότην τῶν Χρυσανθέμων* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Κώνωπα* (γράφε μου λοιπόν! καὶ βέβαια ποὺ χρειάζεται ὑπομονή·) *Ὄνειρο τῆς Κύπρου* (τὰ ἔλαβα ὅλα, πολὺ ἐνδιαφέροντα·) *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (δὲν πειράζει, ὅταν ἔλθῃς·) *Γαλάξιον Οὐρανόν* (ὤ, τὸ «ἀργότερα», γιὰ ἕνα νέο, δὲν εἶναι καθόλου ἀποθαρρυντικό. . . .) *Φράουλαν* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ· πολὺ ὡραία ἡ περιγραφή σου·) *Τιμημένο Ψαριανόπουλο* (ἐξηνελήθησαν·) *Κόρην τῆς Ἀρίσβης* (ἔστειλα 4 τετράδια· διότι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον διαγωνίζονται δωρεάν·) *Ἀνφὰν Γκατὲ* (ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου·) *Λεοντιάδα* (8 τετράδια ἔστειλα· γιὰ τόμο δὲν ἔλαβα·) *Φρόντον* (κατὰ λάθος! ἀπὸ κακὴ φύλαξη, ποὺ λένε·) *Φωνὴν τῆς Πατρίδος* (ἀναφάρμοστο· θαῤῥοῦραζαν φύλλα μὲ τὸ ψηφιδέλτιο καὶ θἄταν τὸ ἴδιο·) *Ὑπερήφανο Εὐξεινόπουλο* (καλῶς νὰ ἔλθετε!) *Πίστις-Πατρὶς* (ἂν εἶναι μὲ τὸ χέρι, ἐπιτρέπεται·) *Ἀπελευθερωμένο Ἀϊδωνόπουλο* (ἔστειλα ἐκ νέου μὲ λογαριασμόν·) *Φίλον τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα· γράφε μου συχνά· πολὺ χαίρω ποὺ σ' ἔκαμα φίλο·) *Κόμητα δὲ Κερκὸζ* (2 δρ.) *Ἀκανθυλλίδα* (οὔ, εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τριάντα ὅσοι φωτογραφοῦν· τὸ ζήτημα ἦταν νὰ λάβουν μέρος·) *Μισοσβυσμένο Ἀστέρι* (σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς τὰ ὀνόματά τους, γιὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου·) *Ἴκαρον* (ὅλα ἐλήφθησαν·) *Τζίτζικαν* (ἔστειλα· κοίταξε νὰ μὲ διαζώσῃς ἐκεῖ· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία·) *Ἄσπρον Γάτον* (ναί, γίνεται καὶ στὸ πεζό·) *Ἐπτάλοφον* (τὸ κομμάτι αὐτὸ πολὺ γνωστό, κι' ὄχι καλὰ μεταφρασμένο· διατηρεῖς τοὺς γαλλισμοὺς ποὺ στὴ γλῶσσα μας δὲν πᾶνε·) *Νύμφην τοῦ Δάσους* (πολὺ εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ἐσοπτρόθυμα·) *Βιβλιοφάγον*, *Νυκτερινὸν Ἱππέα* κτλ. κτλ.

Λαφοστόλιστον Ξίφος, *Περαστικήν*, *Λάβαρον τοῦ 21* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)

Χαρ. Δανηλίδην, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ἰάκωβον ντὲ Τρεμέζ*, *Γιοῦντεξ*, *Νικητήριον Σάλπισμα*, *Βελουδένιο Τριαντάφυλλο*, *Συριανοπούλαν*, *Κραταιὰν Ἑλλάδα* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***17ην Αὐγούστου***, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 189ου Διαγωνισμ. Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων-φυλλαδίων.]

542. Λεξίγριφος

Ἕνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ
Κι' ἔγας. . . κάτοικος αὐτοῦ
(Μὰ ποὺ δὲν πληρώνει νοίκι,)
Ἕνα ἑλληνικὸ νησὶ
Σχηματίζουν στὴ στιγμή,
Ἔνδοξο γι' ἀοχαία νίκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναϊκοῦ Ἀστέρος

543. Μεταγραμματισμὸς

Ὅπως ἔχω ἐὰν μάφῃσης,
Εἶμαι κάποιο ἀπὸ τὰ ὀστᾶ σου·
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
Μπορεῖ νάμαι...τὄνομά σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

544. Τονόγριφος

Στὰ σκουπίδια θὰ μὲ βρῆς,
Ἂν ἀπείρακτο μάφῃσης·
Στὴν ταβέρνα μὲ πουλοῦν,
Ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερήφ. Εὐξεινόπουλα

545. Αἴνιγμα

Ἀπ' τοὺς Τέσσαρας τὸν ἕνα
Βλέπεις στὸ ἀρσενικό μου·
Τάρχικά σου συμπλεγμένα
Παριστᾶ τὸ θηλυκό μου·
Κι' ἕνα νόμισμα ἀπ' τὰ ξένα
Κάνει τὸ οὐδέτερό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνοίξεως

546. Ἀστήρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως, ὥστε νἀνα-
* * * I * * * γινώσκωνται: ὁριζοντίως
* * * Ἀργοναύτης· καθέτως
* * * ἀρχαία ποιήτρια· δια-
* * * γωνίως δὲ βιβλίον καὶ παρίφημος ἀρχιτέκτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθοῦ Ἱππότου

547. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Τέχνη.
2 5 6 2 4 = Κατοικία.
3 5 2 4 = Συγγενής.
4 3 6 7 = Δένδρον
5 4 2 4 = Ἐπίθετον.
6 3 1 7 = Πόλις νήσου.
7 1 2 4 = Λέξις ὁμηρική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τ. Μουσικῆς

548—552. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀγρός, ἄνθος, φόρος, στολή, μήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάτερ-Ἡσυχίου

553. Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θυγατέρα ὁμηρικοῦ βασιλέως:

1, Οὐράνιον σῶμα, 2, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, 3, Μοῦσα, 3, Ἀθηναῖος στρατηγός, 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 5. Θεά. 6, Βασιλοπούλα τῶν Θηβῶν.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Κορφιατοπούλας

554. Ἐλλιποσύμφωνον.

εα - η - ιοαη - εει - αι - ουαη

Ἐστάλη ὑπὸ Κόδρου Β'.

555. Γρίφος

ι
ι ι
μ'
ι ι
λιν.
βο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 24

341. Οἰδίπους (ἠδη, ποῦς.)—342. Ζωή (ζῶ, ἡ.)—343. Θήρα - Ρὰ.—344. Λέξις—ἔλξις.

345. Η Λ Ι Ο Σ
Α Σ Π Ι Σ
Κ Ε Ι Ο Σ
Ι Α Ν Θ Σ
Π Α Δ Ο Σ
Σ Φ Λ Ω Ν
Σ Ι Μ Ω Ν

346. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ἀνομία, κακία, ἔννοια, δέκα, οἰκονομία, Νίναι, Ἰόνιον.)—347. 1. Ὁ Ἴσων ἔφερε τὸ δέρας. 2. Μοδένα εἶναι πόλις τῆς Ἰταλίας. 3. Ὁ ὕβος εἶναι ἐξόγκωμα.—348. Σταφύλι. (ΚΩΣΤΑ, ΦΙΛΙππε...)—351. ΚΙΜΩΝ (Κεφάλος, ρὶς, κάμηλος, μήνων, λαιμΑΝ.)—352. Νέος ἂν κονήσῃς, γήρας ἕξεις ἐσθλέ.—353 Μ ή τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα. (μὶ τὰ-ἰδ εἰς τὰ-ἄλα-βὶλ τ'ε ἰς τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—241]

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ. *γιὰ τὸ σκληρὸ χαμὸ τῆς λατρευτῆς σας Σοφούλας, δέξου τὰ σιτὶ καρδιακὰ συλλυπητήρια τῆς* ΑΝΕΜΩΝΗΣ

[Κ'—242]

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἕνεκα λόγων τὸ ***Στοιχειωμένο Γιαφούρι*** παραιτεῖται τοῦ Συλλόγου «Βροντή».

[Κ'—243]

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Γραμματοσυλλέκται! Ἀνταλλάσσω, ἀγοράζω, πουλῶ γραμματόσημα εἰς μεγάλας ποσότητας. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. Δίοις: Δημ. Τασσάν, Μιτυλήνη.

[Κ'—244]

Γιάκωβε ντὲ *Τρεμέζ*, *Ρεγγλίς*, *Πρίγκηψ*, δέχεσθε ἀνταλλαγὴ Μ. Μ.; Δι' δέχεσθε στείλατέ μοι. **ΓΙΟΥΝΤΕΞ**

[Κ'—245]

Ναυτόπουλο τῆς *Ἀνδρου*, εἶσαι ὁ Θρασύβουλας Βογιαζίδης. Ἀνακάλυψε με. Μὲ ξέρεις. — *Νύμφη τοῦ Δάσους*

[Κ'—246]

Ἀνταλλάσσομε Μ.Μ. μὲ Κερκυραῖε καὶ Συριανές.

Τριανταφυλλένια Ἀνθεμίς

[Κ'—247]

Χιώτικο *Τριαντάφυλλο*, τί λὲς γιὰ τὸ oiseau feroce;

Τριανταφυλλένια, *Ἀνθεμίς*

[Κ'—248]

Πονεμένη *Καρδιά*, *Ἐλπιδοφόρα*, *Πανελλήνια Ἐλπίδα Ἀτρόντακτη*, *Κρυφὴ Ἐλπίδα*, *Ἀνακτηθεῖσα Λευτεριά*, νὰ περιμένῃς γλήγορα πλούτισῃ συλλογῆς μου ἀπὸ τετράδια σας; Εὐχαριστῶ.

ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΙ

[Κ'—249]

Ἀτρόντακτη, *Ἀνακτηθεῖσα Λευτεριά*, ἔνα μπουκέτο λυγαριὲς στὴ γιορτή σας δεχθῆτε μὲ θερμὲς εὐχές.

Λυγαριά, *Ἐλπιδοφόρα*, *Ἀνδρειωμένο Ναυτόπουλο*

[Κ'—250]

Κινέζε, *Θαλασσία Ἄδρα*, *Γοργὴ Φεροπούλα*, *Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα*, *Πτωχὴ Ἀριστοκράτις*, *Νύμφη τοῦ Δάσους*, *Ρεζεντᾶ*, *Δοῦνα*, γιὰ τὴ γιορτή σας χίλιες εὐχές.—*Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, *Ἀραστάκι*.

[Κ'—251]

Λευτεριά, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου. *Θαλασσία Ἄδρα*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4764